

Cuprins

Cuvânt-înainte	10
Întâlnirea	13
Violul	25
Februarie 1987 – Slatina.	31
Spre școală	37
Școala	53
Copilul din ghenă	68
Eliberarea	79
Schimbarea	90
Martha	97
Chimia	104
Vacanța	112
Părinții	118
Despărțirea	126
De vorbă cu Martha	136
Mănăstirea Stănișoara - Rugă	152
Coșmarul Marei	161
Aurul Alb - Slatina	166
Mara	184
La Astrolog	188
De vorbă cu Numerologul	204
Martha și Maria	215
Constelațiile	229
Între prietene	243
Telefonul	254
Scrisorile	259
Scrisoare de la Martha	274
Revolta	283
Viața de după	292
Cuplul	298
Ciclul vieții	315
Adopția	323
Nora	336

Dedic această carte tuturor celor care s-au născut ca rezultat al unui viol, indiferent că el a survenit în urma unui atac, a unei conjuncturi sau, și mai grav, acoperit de actele unei căsnicii; tuturor fetelor și femeilor care au trecut printr-un abuz, în urma căror fapte josnice au rămas sau nu însărcinate, precum și familiilor celor abuzați.

Cuvânt-înainte

Femeia este vioara cu care poți modela și încânta lumea în acorduri unduitoare sau o poți dezacorda atingând-o fără consonanța tonurilor. Depinde pe mâinile cărui om ajunge.

Romanul *Scrisoare de la Martha* se bazează pe fapte reale. Nu pot divulga unde se termină realul și începe ficțiunea, unele fapte sunt atât de reale încât nici nu ne-am fi putut imagina că există. Vă invit pe dumneavoastră, cititorii, să decideți care sunt fapte reale și care fac parte din creația și imaginația autorului. Un singur lucru v-aș indica să luați în calcul: dacă noi nu știm de existența anumitor lucruri, asta nu înseamnă că ele nu există.

Am mers pe firul evenimentelor, descriind contextul real în care s-au desfășurat, considerând că factorii sociali creează cadrul în care se pot schimba destine.

Despre Martha, personajul principal al cărții, ca să pot scrie despre ceea ce a trăit ea, nu mi-au fost de ajuns doar povestirile ei și ale altor persoane. Am avut nevoie să caut, să descopăr, să înțeleg, și abia apoi să aștern pe hârtie. Așa m-am descoperit pe mine. Așa am descoperit că toți suntem construiți din aceeași plămadă, toți suntem supuși greșelii și fiecare dintre noi poate fi atât agresor cât și victimă.

Consider că ne naștem cu un destin pe care ar trebui să îl urmăm. Descoperim cum să ne urmăm destinul fiind atenți la ceea ce simțim, la ceea ce facem sau la ceea ce ni se face, într-o conexiune continuă cu Divinitatea, acceptând regulile după care am fost creați. Nimic nu este întâmplător și, dacă am putea cu toții accepta asta, am avea curajul să vedem și să înțelegem calea pe care trebuie să o urmăm. Dacă am putea accepta că există o multitudine de căi prin care să ne punem în acord cu viața, dacă am accepta cu toții că educația spirituală primită nu ne este suficientă, continuând să-L căutăm, să-L descoperim pe Creator prin toate mijloacele, viața noastră s-ar schimba.

Martha a făcut-o. Prin acest roman, ea, apoi și eu, am vrea să dăm un imbold semenilor noștri că există viață și după un eveniment nefericit, să atragem atenția că aceste evenimente dureroase au loc în fiecare zi, lângă noi, printre noi. Statistica cum că una din patru femei a fost cel puțin o dată în viață violată nu cred că este chiar reală, aceasta referindu-se, din păcate, doar la persoanele care recunosc.

Violul este un subiect tabu, dar este cât se poate de real. Dacă în anii '80 nu existau psihologi și niciun cadru de

consiliere a persoanelor abuzate, acum lucrurile s-au schimbat și aceste ființe pot fi consiliate în condiții de siguranță. Din păcate, numărul acestor abuzuri nu a scăzut. Din păcate, cu cât se consideră că evoluăm, cu atât mai multe abuzuri au loc în toate păturile sociale, și nu neapărat doar în cazul persoanelor de sex feminin.

Îmi doresc ca acest roman să devină un manifest prin care să încurajez, alături de Martha, viața de după abuz. Să fie pentru aceste suflete și pentru cei din jurul lor un exemplu de *Așa da!* sau *Așa nu!*

Dora Săvulescu

Întâlnirea

Pandemia îi ținuse pe toți în case. Lumea exterioară mai putea fi văzută doar prin ferestrele apartamentelor, iar soarele strălucea pentru toate vietățile, dar nu și pentru oameni. Oamenii se simțeau închiși ca șobolanii în case. Venise rândul lor să fie în locul pasărilor cerului îngrădite în colivii. Se dăduse o resetare impusă întregii planete și, timp de trei luni, tot ceea ce însemna natură, cu toate vietățile pământului, se bucura de libertate.

Comunicările și sentimentele, grimasele și bucuriile oamenilor erau transmise către semenii virtuali, prin emoticoane și cuvinte scrise, întâlniri video, fără îmbrățișări, fără atingeri. Bunicii nu-și mai îmbrățișau nepoții. Se interziseseră toate întâlnirile de orice fel, nu se mai organizau întreceri sportive, școlile erau închise, spitalele erau închise pentru orice intervenție considerată a nu fi urgentă. Doar televizoarele erau deschise continuu pe canalele de știri unde fătucile proaspăt absolvente de... fiecare ce studii avea, răspândeau panică și frica morții prin vorbe și tonalitate însoțite de imagini înfiorătoare.

Nu mai exista nicio boală pe această planetă, doar un virus ucigaș ce îi secera pe toți. Ne-am putea imagina câtă durere a fost în inimile mamelor care, după naștere, erau izgonite din spitale după trei zile de la naștere dacă pruncul lor trebuia să rămână în incubator? Ne-am putea imagina cum tata sau mama sunt azvârliți într-un sac cu fermoar și înmormâțați în tăcere? Greu exercițiu, grea încercare! Așa s-a produs separarea.

Anul 2020. Septembrie.

Pe fugă și agitată, cu câteva probleme de rezolvat în oraș, își făcuse calculul amănunțit, pe minute, legat de trafic. Până și dialogurile de complezență ale celor cu care urma să se întâlnească le luase în calcul, în baie, în timp ce își cremau mâinile și picioarele obosite.

— Bună ziua!

— Bună!

— Aveți grijă... am făcut eu acolo... ne auzim!

— Unde te grăbești așa?

— Nu contează!

Trei astfel de conversații trebuiau să aibă loc. Își plănuise totul cu lux de amănunte. Nu luase însă în calcul și faptul că una dintre persoane era posibil să întârzie.

Își puse o rochie ce îi sări în ochi din dulap. Nu o interesă cum arăta rochia. Știa că în toate rochiile arăta bine. Cumpăra doar ceea ce era convinsă că va purta oricând cu plăcere. Totdeauna îi plăceau lucrurile simple și fără amestec mare de culori. Rochița aleasă era albastră, cum erau, de altfel, mai toate rochițele ei. Trupul ei mlădios putea fi acoperit de orice haină. Orice

și-ar fi pus pe ea îi venea de minune, iar albastrul îi însenina ochii cum soarele însenina cerul. Își mai puse o perlă la gât și un pantof alb cu toc. Își luă poșeta albă cu croieli evidențiate în dungi albastre, primită cadou de la colegii de serviciu și ieși. Făcu câțiva pași.

Se opri brusc. O floare de piatră ruptă și ușor strivită zăcea în fața casei. Se întristă. Se liniști la gândul că, oricum, începuse calendaristic toamna. Florile de piatră din fața casei, în lumină și căldură, se deschideau străpunse de razele soarelui. O roată a unei mașini puternice, condusă de un nebun, probabil, o smulsese din lumea ei și-o prăvălise în ofilire pe-o piatră. Se aplecă deasupra-i ca o trestie, o luă în căușul palmei încercând să-i netezească petalele catifelate. Din picurii colorați, unul se lipi de mâna ei împreună cu o petală strivită. Și semințele-i erau strivite. O scăpă deznădăjduită printre degete, lăsând-o în urmă, și urcă în mașină. Un puf de parfum, un ruj pe buze în oglinda retrovizoare, un viraj la stânga, o curbă la dreapta și zburda cu mașina în oraș către locurile țintă, cu mare atenție la trafic. Îi era teamă să nu i se întâmple ceva, iar copiii ei, deși mari acum, să rămână fără ea. Doar asta o speria când era la volan.

Calculase bine. Se încadra perfect în timp. Ultima persoană cu care trebuia să se întâlnească, și cea mai importantă, nu trebuia să o aștepte mult. Se va încadra în timp și la 20:30 punct va fi în cafenea.

Nici nu știa dacă să se bucure sau să se întristeze. Nu știa cum arată omul din cafenea în realitate. Nu știa de ce se întâlneau, de ce acceptase. Nu știa dacă era un om bun sau rău. Îl știa și atât. Virtual. Era la vârsta la care viața îi dăruise multe, îi luase la fel de multe și